

REVISTA LITERARIA DE GRANOLLERS

20

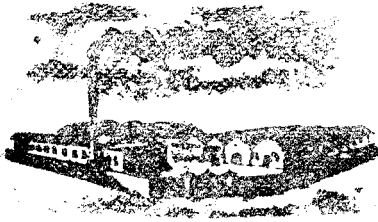

Cts.

ANY I

DESEMBRE 1919

NÚM. 2

BARCELONA

SABONS
BARANGÉ

SON ELS
MILLORS

GRANOLLERS

GIRONA

REVISTA LITERARIA : DE GRANOLLERS :

☐ ☐ ☐ ☐ ☐ PUBLICACIÓ MENSUAL ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: DR. ROBERT, 27 : GRANOLLERS

Pro Catalaunia

En els prop-vinents Jocs Florals de Barcelona, en eixa simbòlica festa en la qual s'honoren anyalment les gemades i flairosses flors sembrades per la Clemència Isaura en les formoses planúries del Llenguadoc, hi tindrà molt escaienta presidència, l'il·lustre rossellonés i gran mariscal de França, el popularíssim general Joffre.

Encara que a les resultes de la tan encertada elecció presidencial, sigui molt de raó el noble orgull que deu sentir la nostra terra al veure's distingida per personalitat de tan alts prestigis i mundial renomament, no deuria raure pas en això, al nostre mode de veure, la principal causa del ver entusiasme amb que l'aital nova n'ha sigut rebuda per la pública opinió, considerant-la com a una gran honor feta a les lletres catalanes.

Cal, en justícia, fer remarcar sempre que ocasió hi hagi, que l'acte d'acceptació de la presidència del Consistori dels Jocs Florals de Barcelona per En Joffre, deu cercar-se debòdes en la vanaglòria dels llores conquerits en els camps de lluita del Marne. L'il·lustre fill del Rosselló en aquest acte extra-cancilleresc, deixant de banda el bastó de mariscal i tots els honors i distincions retuts al capdill vencedor, s'ha sentit abans que tot català de l'altra banda del macís del Canigó, compatrici nostre, qui amb la mateixa fe de l'acceptació del càrrec ha volgut estrenyer un xic més el nus de germanor de les ambdues Catalunyes, de realitat fetes una sola per sa llengua i per sa història.

Els vibrants accents del català-provençal, al ressonar per boca del president devall la règia nau del Palau de la Música Catalana, seran el cant de la Provença felibrenca, del comptat del Rosselló en temps de nostres reis En Joan I i Martí l'Humà, les quals resorgeixen potencials obeint a la Santa veu de les lliures nacionalitats, a les que cabalment el mateix general Joffre acaba de defensar al cor d'Europa amb sa espasa victoriosa.

No és pas lògic mantenir la més petita esperança de què els actuals polítics centralistes, orbs a tota claror meridiana, retrets a tota idea progressiva i insensibles a les tumultuoses palpitations dels temps actuals, s'enterin i donguin l'importància deguda a la diada que es prepara, emperò si que és ben segur que altres pobles i regions esguardaran amb simpatia l'actuació presidencial en la gaia festa del mes de maig.

Els propers Jocs Florals de Barcelona, presidits per el mariscal Joffre, podrien establir, doncs, una nova fita en el camí del regoneixement dels nostres llegítims drets i justes aspiracions.

EPISSODIS PROFESSIONALS

Foc a la masia

Feia prop d'una hora que el sol s'havia colgat per darrera el pinetar de la serra. Un ventet fi, de tardor, bufava seguit, amoïnós, de la banda de mig-jorn, obligant als camperols a son retorn de les treballades, a fer-ne us de les llurs bufandes i abrigalls.

Eils varen ser els quins van dur la nova de què de la part d'amunt s'havien sentit deu o dotze escopetades seques i seguides. Aleshores posats al aguait, ben prompte se'n sentiren d'altres ja en diferents indrets, al temps que baixaven veus del serenet de ponent, cridant: ¡foc!... ¡foc!...

En breus moments tota aquella vall estava presa d'una gran alarma, enjegan trets i corrent els veïns esparverats en totes direccions, no parant de cridar ¡foc!... La gent del poble, eixien al llindar de les portes i feien rotllos al mig del carrer, preguntant-se atemorats ¿on era el foc?... i mentrestant ja la campana

grossa amb unes batallades fortes, seguides, rebotants, com obeint a un impuls nerviós, cridava a tot el veïnat, a complir el seu deure.

La cosa ja no oferia dubte. De l'indret de càn Rateta, una masia situada a l'altra bandada del rieral, se'n enlairava cel amunt una immensa columna d'un fum atapaït, espès, negrosenc, entre mig de manolls de guspises de foc, les quals pujaven reventes i tornaven a baixar, produint-ne intenses ratxades d'una viva claretat.

Tothom se removia frisós i parlava excitat, moguts per la forta sugestió de l'aconteixement. Tots els veïns, sense distinció de sexes, edats, ni estaments, eixien airafegats de les llurs cases amb galledes, portadores, perols, samalés, llivants i altres eines semblants, movent una fressa ben especial, dirigint se lleugers i diligents a la masia que cremava, talment com si fossin les avençades d'un exèrcit disciplinat que surt envers l'enemic a la primera veu de mando.

A mi va soprar-me ferm la novetat, car en la dita masia hi havia fet casualment la darrera visita de la tarda amb motiu de trobar-se l'hereu un xic empicadot. Potser no feia dues hores que n'havia eixit.

Com els altres, les empenia també camí de la casa, amb el fanalet encès — puig ens trobavem en el quart de lluna nova — i boi abstret amb lo del foc hi pensava tot caminant amb aquella gent de la masia. Amb el vell Rateta, un avi de geniot prompte, rondiner, astut, gaziva, però això sí formal en els tractes, gens quimerós passada la cosa i fins de bons sentiments, el qual amb el seu treball constant s'havia pujat la caseta i fet un bon xic de propi. Amb l'hereu, l'Antòn, un fadrí ja d'una trentena d'anys, treballador com son pare, quiet, bon xiquet curt de gambals i llebrenc com ell tot sol. I per fi, amb la Francisca, la criada de la masia, una moçota d'uns vint anys, descarada, escandalosa, que tot el poble la coneixia pels seus indòmits vanitosos i el seu tarannà no pas gaire entenimentat.⁴

Mentrestant el foc prenia proporcions que donaven esglai. En mig la fosca de la nit i avivat constantment el caliu pel vent fresc i seguit, la casa era un forn encès que llençava resplandor a tot el vol. Les flames s'aixecaven ondulant, potentes, amb furia

amenaçanta, amunt d'amunt, transparentant-se amb feresa i ben clarament per entre la mar de fum que les embolcallava. Totes les finestres de la fatxada se destacaven sinestrament com si fossin boques obertes de una fornal ruenta. Els trespols i embigats de la teulada anaren cruixint al pas del torrent de foc, desplomant-se'n algun que altre de quan en quan amb un tal terratrèmol i un avivament momentani de l'incendi, que fins semblava en aquells moments que les teules i pedres de les parets cremessin talment tretes de lloc i llençades enlaire fetes espurnes i brases.

A l'arribar allí, un cordó atapaït de gent feia cercle a la casa, donant els uns galledes i recipients plens d'aigua, altres cabaçades de terra, qui dalt d'una escala llarga tapava els ventruts pellers de l'era amb pellissots mullats i veles de carro, qui enfilat per la paret entatxonava borrhasses i saques vuides ben xopes pels quadrats de les corts del bestiar... Tothom se trobava enfeinassat, actiu, anant i venint, els uns rojos i panteixant, els altres regalant de suor malgrat la fredor de la nit.

Emperò tothom també estava posseït d'una impressió de terror, fins el cas de què tots se feien a cada punt la mateixa pregunta. L'avi rateta no es trobava pas en lloc, ni es llucava rastre de ell malgrat l'haver-se de escaure de precís dins de la casa. L'hereu havia eixit un instant defora a collir unes quantes fulles de plantatge i malves per a fer-se fums a la gola, quan la Francisca va sortir astorada al barri cridant: ¡foc!... i en un dir Jesús ja els darreres de la casa, tocant al bosc, estaven arborats, llepant les flames la teulada. Poc va afinar-s'hi de prompte amb el pobre vellet, però totseguit s'hi va donar en què l'avi mancava i tal volta s'estava rostint el desgraciat. I allavors fou quan va creixer la maror i l'angoixa.

— ¿I dôs, Francisca, com ha sigut això? — vaig preguntar a la moça qui trafiquejava adelarada treient trastos cap al defora.

La noia va guaitar-me esbufagant de calor i sols va respondre distreta:

— ¿Encara no l'han trobat al *gueto*? ¿On dimoni deu estar entafurat?

— Tu que vas veure començar el foc, ¿no pots afinar, poc mes o menys, allà on podia trobar-se?

— ¡Sí, perquè li dec anar sempre al darrera jo!, ¿oi? — feu ella amb un cert to de rústega ironia que em molestà.

Li anava a replicar una mica fort, quan veig que s'acosta un jove corrent i fent-me senyes amb la ma.

— ¡Vinguil! ¡Cuifil!... Tancat dintre del graner, en un quarto dels dins sense forat ni finestra, s'hi acaba de trobar per fi al vell Rateta.

— ¿Viu o mort? — interrompé la Francisca servant l'alè i guaitant-se al jove de fit a fit.

Mes el jove li dirigí una mirada despreciativa ullant-la de cap a peus, contestant-li amb to burleta:

— Veies, a una persona la tanques dues hores senceres dins d'una cambra rodejada de foc per totes quatre bandes, i ¿encara la trobaràs viva, béstia més que béstia?

* * *

Al cap de pocs mesos l'Anton i la Francisca varen casar-se. Però lo que són les coses. Ella va anar perdent de dia aquella vivor i natural desfogament que li donaven caràcter, esllanguint-se i caient-llevant fins que va començar a agafar manies. Al principi de casada, no podia passar per davant d'aquell graner fosc on varen trobar-hi l'avi mort. Després, tirat tot a terra, havent-ne fet del graner un espaiós salador, amb llum i ventilació, tampoc podia posar-hi els peus que no es figurés que algú la perseguia. Abans de l'any, la malaltia ja va pendre un caràcter més alarmanant, havent-li jo de calmar una crisi d'excitació nerviosa que la deixaven sense forces.

Un dia en què vaig trobar-la bastant a to i la conversa, naturalment, s'ho va portar, per a probar-la vareig dir-li sense gens d'afectació:

— Escolti... ¿i com dimonxis no ho sabia el seu marit que son pare estés tancat allí dins?

La malalta va perdre tots els colors, va obrir els ulls desmesuradament, i tremolant tot ella, va exclamar cridant fort:

— ¿Per què m'ho pregunta això?... ¿Per què m'ho pregunta això?

I va caure en un estat tan llastimós, que fent-me penedir de la pregunta, vaig jurar-me no parlar-n'hi pas mai més.

Així va ser-ne de trista aquella lluna de mel; fins que venint ja símptomes de mania furiosa, va ésser precis fer l'expedient per a tancar-la al manicomi.

Quan la Francisca va passar pel poble el dia que la duien a la reclusió, tothom en general estava en el sentit de què allò tot li pervenia del esglai fort que va rebre quan va calar-se foc a la masia.

No hi havia pas cap dubte que venia del dia del foc. Però també podia ser molt bé que la justícia del Cel s'hagués anticipat, suplint a la de la terra.

HERMENEGILD CARRERA I MIRÓ.

La Confessió

Novel·leta per J. Vidal i Jumbert

En efecte: camí del cementiri era el cadavre de l'hereu de la Torra, i dalt, al Jutjat, la Teresina.

La pobra a l'arribar-hi, li vingé un treball, i d'aquell un altre, que no es creien pas ho aguantés. Atrafegats, jutge, escrivans i tots quants nos trobavem al Jutjat, no sabiem que fer-nos-hi. La esposa del jutge, una bona senyora de cap a peus, com el seu marit, n'entengué alguna cosa, i baixà desseguida del segon pis, i junt amb sa minyona i la mare de la Teresina, arribaren a retornar-la. El metge va ser del parer de deixar-la reposar. I el jutge comprenent-ho aixís i veure l'impossibilitat de moment de traslladar-la a la presó, indicà a l'escrivà de la causa —corresponia, dolguent-me, a la nostra escrivania—, que se n'anés a dinar, i estigués a punt per a quan se li pogessin pendre declaracions.

A mi no em feia gràcia el plegar més aviat de l'acostumat. Prou sabia bé que al venir-ne aquest cas després metocava rescabalar-ho escrivint a deshora. I aquella tarda, i pot ser nit i tot, tampoc me n'escapava. I això i com quelcom avesat a l'ofici, me posaren de malhumor. Un egoisme si es vol, però justificat. No coneixia a la noia —l'havia vista solzament d'esquitllada a l'entrar-la— i ignorava els detalls del crim. Més tard al conèixer ambdues coses, me n'inspirà certa simpatia, i força, i un ver compaixement.

En les demás escrivanies donaren també per finides les hores de despatx, i escrivans i tota la gent de cúria abandonaren aquell pis amb recament, i igual que el reste de la vila, damnant-se per no haver pogut posar en clar els mòvils i detalls d'aquell crim, que ningú comprenia ni s'explicava. Baixant l'escala, fora de la presència del jutge, desfogaren sa llengua murmuradora empressonada al jutjat per les conveniències socials. L'empacament amb què per a encubrir aquestes feia un poc se comportaven, els més d'ells devien haver-lo deixat al pis. N'hi havia per a ruboritzar-se sentint els pirops i els desitjos bruts, que no podien contindre, manifestats amb llenguatge descarnat i amb l'enduriment propi dels foguejats en els enredos de Tribunals. Algún que altre se'n dava pena; però sa única protesta era un mig somriure vergonyant. Clar que qui pagava la festa era la Teresina. D'aquella brega suquejant la passió bestial, en surtia de tant en quant la mateixa exclamació: — ¡És guapa, molt guapa! (Seguirà.)

A LA NENA

BEATRIU MARGARIT

(A. C. S.)

*Xamosa nineta
que'n el mon creixies
com bella poncella
que esclatarà'n fló.*

*Creu que m'encisaves
plena d'hermosó.
Deu te prenguí un dó
i't dongué mil gracies.*

*I'm plavia a fè
el dir-te cosetes
per sentir l'esclat
de tes rialletes.*

*Ja no't puc sentir...
Malhaja la vida!...
A punt de florir
la flor ha marcida.*

*Mes ai! Quan tantost
dolçament moria,
vaig veure que al cel
un nou llum neixia.*

*No la ploreu pares
la mort de la filla.
No ploreu germanes
la mort de la nina.*

*Ditxoseta d'ella
que's troba en la gloria
jugant amb els àngels
entorn de Maria.*

*No la ploreu pas!
que, radiant de ditxa,
de nits en el cel
el seu astre brilla.*

MANUEL BASSA I ARMENGOL

L'AMOR PATRI

Sense amor, la pàtria no és res.

És l'amor que sentim per la pàtria
qui la fa respectable i robusta,
qui li dóna el caràcter d'augusta
i ens obliga a citar-la amb orgull.

Estimem-la amb insòlit afecte,
fent per ella, si cal, sacrificis,
Per honrar-la, simpàtics patricis,
no ens deturi jamai cap escull.

De tal mode la pàtria ens captiva,
que l'actiu català que s'allunya
de sa amada i fidel Catalunya,
sent per ella un amor infinit.

Catalans que en estranys territoris
a la pàtria estimeu amb deliri
tant de bo dit amor us inspirei:
obres grans que li donguin profit!

Qui treballa en favor de sa terra
i actes fa que li són necessaris,
li conquista varons partidaris
de seguir son exemple excel·lent.

Per això, Fivaller, Casanova,
i molts altres que cita la Fama,
un record ens deixaren que inflama
el cor brau del patrici fervent.

De l'honor de la pàtria gelosos,
no admetem se li faci un ultratge,
contra el qual un digníssim llenguatge
la més noble contesta serà.

Mes si un jorn exigís defensar-nos
el bon nom de la nostra senyera,
imitem la conducta severa
dels herois del terror català.

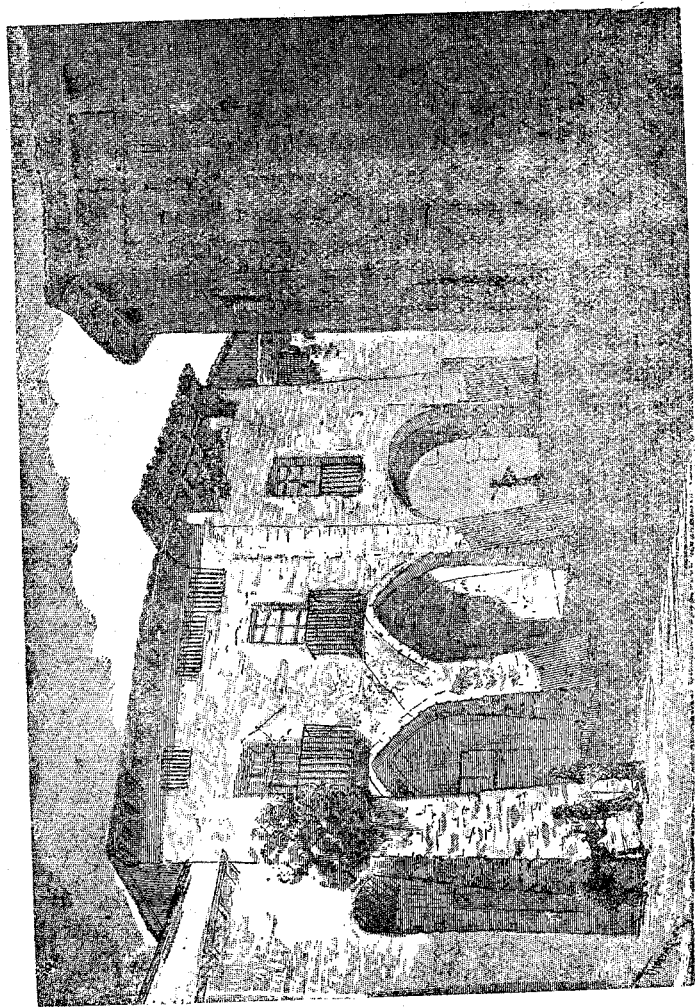
Estimem Catalunya amb fermesa;
ennoblím-la fent tot el possible;
i amb un règim que sigui plausible
procurem-li poder i vigor.

Sols així, quan parlem de la pàtria
podrem dir amb accent circumspecte:
«L'Estat bell que ens mereix tan respecte
és degut a l'excels patri amor.»

MIQUEL LOZANO RIBAS.

PIERA. — *Hostal*

Dibuix d'En Frederic J.
Garriga, d'un croquis
d'En Felicià Mari.

Tragèdies de la guerra

..... RÀPIDA

En el ple goig de la vida, hi havia en la vila Braine, situada a la província de Brabate, de Bèlgica la màrtir, una família composta d'un matrimoni amb dos fills, un noi i una noia, quals noms eren el d' August i Laura. Habitaven en la llur antiga casa pairal, la que en les cèlebres operacions de la batalla de Waterloo, presencià la mort dels seus àvis.

L'un donava vida a l'altre; tot era pau i harmonia, i al ensemps que els fills adoraven els pares, els pares vivien enamorats de llurs fills. L'August ja es feu cèlebre durant el temps d'estudis a la capital per la magistral manera amb que tocava el violoncel; així és que els dies que passava entre els seus, amb l'acompanyament de la seva germana, la que dominava bé el piano, donaven concerts que eren l'admiració de tothom.

Aquella família, que tota joiosa anava seguint les peripècies de la vida, que ells amb la seva virtualitat feien sense amargors ni doloriments, va veure's trastornada, com moltes altres, amb la declaració de la guerra última, d'aquesta horrorosa guerra que n'ha sigut el desvallestament del món.

El fill, qui ja contava amb l'edat d'anar a prestar el seus serveis a la pàtria, va ésser, doncs, cridat a files.

Durant tot el temps de l'ausència del noi, el piano aquell que feia vibrar notes tan alegres, emmudí. Quatre anys de passar angúnies i més angúnies, les quals enterbolien cada dia més la felicitat d'aquell casal. Quatre anys d'atropellaments de tota mena per part de les tropes invasores.

¡Oh, que llarg seria de contar les coses que els passaren! Mes la brevetat que m'hi imposat al narrar aquests fets, m'obliga a limitar-me a lo més substancial.

Després d'angoixes i sofriments sens mides, després de passar malvestats i grans tragèdies, després de passar tots els dies pregant fervorosament davani de moltes probabilitats d'una propera mort de l'August volgut, arribà el dia del tant desitjat armistici

El jorn abans havien tingut una lletra del noi, en la quals els hi deia i comentava l'efecte imponent de la darrera batalla; els explicava l'efecte imponent de la gran tragèdia; i els afegia que la mort ja no l'espantava, doncs sempre la tenia a la seva vora.

La notícia de la cessació d'hostilitats alegrà en gran manera a l'impacientada família. D'aquella hora en avant tot foren preparatius per a fer una arribada d'honor al noi tal com se mereix un heroi que ha prestat els seus serveis a la pàtria.

Tot seguit ja tornaren a sentir-se els tons alegres del piano. La Laura se posà a assaijar la *Marsellesa* i l'*Himne Nacional Belga* per a retenir degut homenatge al seu germà, el dia del seu retorn. Els pares engalanaren la casa amb banderes de les nacions aliades...

Així s'exterioritzava llur goig intens, quan tot d'un plegat s'eclipsà totalment per ells, aquell sol que poc abans resplendia tan magestuós.

Una notícia enviada per el comandant del regiment on estava l'August, juntament amb l'última lletra que les mans del noi escrivia, els comunicava bruscament la seva mort. ¡Pobre August!

La lletra feia enfervir, més unes ratlles escrites amb la mà tota tremolosa, trencaven en mig un dolor agudíssim el cor de aquella pobre família. Deien així:

«Es l'últim adeu que us donc, pares estimats i a tu volguda germana. Penseu amb mi. Toca força el nostre himne, Laura. Em moro, més és una glòria per mi morir per la pàtria. La meva sang serà venjada; ¡per la llibertat d'un poble que floreixent a viscut, i atropellat se veu, la tornaria a donar, si això fos possible! ¡Adeu! ¡Adeu!, no tinc més forces, mes encara m'en queden per a cridar: ¡Visca la Bèlgica que vol ésser i serà sempre lliure!»

MIGUEL JOSEPH I MAYOL.

Pro cultura i un xic més de moralitat

Encara que no gaudeixo dels dots necessaris per l'exposició d'aquest important tema, amb la més bona voluntat provaré de tractar-ne quelcom, ja que no és pas necessari el títol de literat per a escriure una impressió o una sencilla crònica.

En molts carrers de la capital hi trobareu llibreries que potser no us hauran cridat l'atenció, ja que de llibres de cultura no en resen pas gaire, i sempre poc més o menys si veuen els mateixos. Però si no criden l'atenció aquells aparadors en aital sentit, si que la criden per veure-hi sempre una munió de nois encastats de nas als vidres per el que hi veuen.

Un jorn jo passí per una d'aquestes llibreries, veient el de sempre: un grop de quitxalleta tenia els seus ulls fits en uns grabats de lo més escandalós. Mi vareig atansar pensant que a més d'allò potser hi hauria quelcom de nou que cridés la seva atenció.

Jo al atansar-m'hi i veure que aquelles criatures se miraven aquell grabat pornogràfic, quietons i xuxinant l'un a l'orella del altre, no puc descriure l'efecte que hem causà. Si m'hagués caigut un llamp als peus, no se m'haurien glaçat com s'em glaçaren les sangs en mes venes, i si no fugí d'allí sols sigué per a satisfer una vegada més la meva curiositat.

Apropant-me envers ells, els hi vareig fer quelques preguntes relacionades totes en ço que ells s'estaven mirant, i hem digueren amb gran ingenuïtat que un dels seus companys era a dintre a comprar un llibre d'aquells.

No podeu pensar la llàstima que hem feren aquelles criatures.

I vosaltres conscients, vosaltres els que xifreu l'enlairament del nostre poble en els que pugen, si haguessiu vist aquell quadro haurieu dit plens de descoratjament, que en un poble on se permetin aquestes immoralitats, el nostre jovent que per llei natural ve a reemplaçar-nos en el camí de la vida, aquest poble no podrà gaudir jamai la ditxa i prosperitat a que tenen dret els grans pobles.

I constí que el més mal, per desgràcia, està en que no sols a la capital se ni troven de llibreries així, sinó que en totes parts de Catalunya, sense fer excepció de nostra desgraciada vila, on també s'hi trova fortament arrelada aquesta mala llevor.

A. BUSQUETS I PUIG

Palma de Mallorca
*Entrada a les coves
d'Arjà.*

Matèria esportiva

Els últims partits celebrats donen noves proves de l'esforç que ve realitzant el «Granollers S. C.», tenint-se en compte les dificultats per què atravessem.

Ultimament ens han visitat dos *equips* forts, deixant al públic granollerí una impressió excelent en el què a futbolisme pugui admirar-se.

Els equips visitants són el «Català F. C.» de Badalona, i el «R. C. Español», de la capital; ambdós venien reforçats amb elements de gran valia.

El nostre equip representatiu, mostrant-se menys *fenòmen*, també donà lliçons sèries als visitants, acreditant el nom a l'apuntar-se dues victòries de marca i d'una faïçó admirable.

Actuà d'árbrit en els dos partits En Ramon Xicota, fent-ho amb molta imparcialitat.

Una enhorabona als jugadors del «Granollers» pel triomf, i un aplauso per l'entusiasme amb que juguen davant de nostre públic per a conquerir noves victòries.

* * *

DE CAMPIONAT

El «Caldes F. C.» s'ha retirat de la lluita de campionat. Ha fet bé; perquè abans que el retirin... L'actitut adoptada pels senyors que componen la directiva del «Caldes» ha merescut una gran censura davant la Federació i de tots els aimants del futbol.

Queden en lluita, doncs, el «Granollers» i el «Mollet», quins lluitaran per vencer d'una manera noble i lleal. — NERO.

Fidels a nostre programa de què la REVISTA sigui un veritable planter d'escriptors catalans, fem avinent a fi d'evitar prejudicis, que es publiquen tots els originals sense modificació de cap mena i tal com els autors els escriuen, corretgint-se sols la part ortogràfica, per a donar al text general una major uniformitat.

NOTICIES

En una atenta comunicació ens fa saber la Comisió Popular pro escoles Pereanton la seva constitució, confiant amb la nostra ajuda, amb la que pot comptar plenament, tractant-se d'una institució tan cultural com és ella.

|| El senyor Lozano Ribas, professor de «L'Institut Català de les Arts del Llibre» de Barcelona, s'ha dignat enviar-nos una poesia, que publiquem bé de grat, sentint-nos molt honorats a l'estampar son nom en aquestes planes.

■ ¡En Frederic Rahola és mort!

A poc d'haver-se publicat el primer número de la REVISTA, ens enteràrem amb gran sentiment de la mort de l'eminent patrici, una de les primeres figures en la reconstitució política i foment literari de nostra aimada Catalunya.

Sia-li la terra lleu. ■

|| Les oficines de Correos han sigut trasladades al carrer de Barcelona, 11, per tenir escasés de lloc en el local que fins ara habitaven.

|| El dimarts, dia 10 del corrent, se celebraren els funerals d'aniversari en sufragi de l'ànima de N'avelina Serratacò de Torras, esposa que fou de En Francesc Torras, diputat provincial pel districte i conegut industrial d'aquesta vila.

|| Amb motiu d'ésser la *Patrona* dels músics, la capella de música de l'«Orfeó Granollerí» cantà, durant l'ofici del diumenge dia 23 del passat, una missa del mestre Capocci.

■ Et diumenge, dia 31 del passat novembre, passà a millor vida la nena Beatriu Margarit, filla del conegut industrial senyor Margarit.

Ja de temps que el seu delicat estat de salut feia preveure un trist desenllaç, però no tan sobtadament com per desgràcia ha sigut.

Als seus pares i germans, a la vegada que ens condolem de tan irreparable pèrdua, els hi desitgem cristiana resignació per a suportar-la. ■

|| El dilluns, dia 8, festivitat de la Puríssima Concepció, patrona de l'Arma d'Infanteria, les tropes d'aquesta guarnició oïren missa de campanya en la plaça de la Constitució, resultant un acte brillantíssim, tant per la formació militar com per la nombrosa concurrència que hi assistí, que donà un gran relleu a la mentada solemnitat.

Per la nit, l'oficialitat cel·lebrà en el Casino una vetllada teatral, interpretant les obres *El asistente del Coronel* i *En un lugar de la Mancha*. La xaranga del Batalló, junt amb la massa choral «Amigos de la Unión», amenitzà la festa amb escullides composicions. Foren molt ovacionats i la festa resultà animada.

BIBLIOGRAFIA

LES CONFIDENCIES D'EN JOAN BONHOME. —
ELS PENSAMENTS D'EN JOAN BONHOME.
per Ramón Miquel y Planas. — Estampa
de L'Avenç. — 1919.

Entre els llibres que tenim damunt la taula, dels quals pensem donar compte, si Deu vol, a mida que el torn els hi toqui, hi ha els dos volums abans citats, que havem triat ab preferència, en primer lloch pel nom del autor, un dels mes ilustrats bibliòfils y pulcre escriptor de nostra terra, y també porque's tracta de dues obretes tan simpàtiques, tan ben pensades y tan bellament escrites, que, francament, si's te certa rencia al autor es porque massa aviat s'acaben.

L'assumpte principal es una finíssima sátira dirigida a certs escriptors y a certs polítics de casa nostra, que poch escrupulosos ab els desinteressats fins en els quals deuria estar sempre inspirada tota obra de cultura, de progrés y d'enaltiment de nostra aymadíssima Catalunya, tot s'ho venen per un plat de lleties, mercadejant ignominiosament ab coses molt dignes de veneració y respecte.

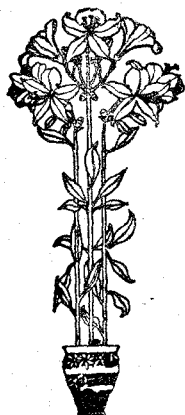
Es clar que l'autor al intentar rentar aquesta roba bruta, com a bon patriota que es, ho ha de fer com aquell qui diu salvant els respectes; empró el son ingeni d'escriptor troba en la metàfora, en l'equivoch y en l'eufemisme uns excelents perfums y riques essencies que sense tapar poch ni molt la podridura, al menys no fereixen gens l'olfat ni fan mica repugnant el focus.

Sobretot en el diccionari de *Pensaments d'en Joan Bonhome* n'hi ha de tan ingeniosos, de tan fina ironia, d'un agre-dolç tan ensepegat, d'una sátira tan punyent y subtil, que fins se pot creure que'ls personatges als quals van dirigida deuen perdonar-li en bona llògica'l flagellament, en gracia de lo airés, lo gentil, lo franch y ben dit com els hi retreu els llurs defectes.

Resumint: El crítich no pot pas dir que l'autor tingui rahó en les seves acusacions, que tanta revolta han causat entre la gent de lletres, car aixó mes que crítica de l'obra fóra filípica als descalificats per en Joan Bonhome; mes si que hi cap — y ben a gust ho fem — el trametre una cordial enhorabona al distingit literat En Ramón Miquel y Planas, que tan belles pàgines ha donat a llum.

JUST DEULOFEU.

Establiment d'Arboricultura i Jardineria

Especialitat en els cultius d'arbres fruiters i d'ombra. Plantes de Mosaicultura i d'adorno

Joan Palaus

Casa dedicada a l'exportació

Bisbe Grivé, 13 Granollers Teléfon núm. 119

: Francesc Terricabras :

Saló de Barberia : - : Carrer d'en Prim, 161

**MASSATGE - FRICCIONS
LOCIONS & &**

Higiene Moderna

ANTIGUA CASA MAYOL

OBJECTES PER A REGAL

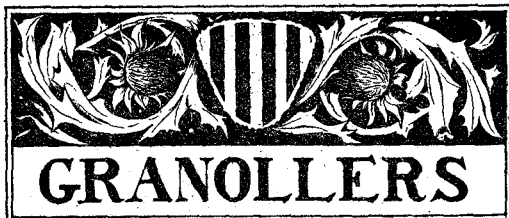
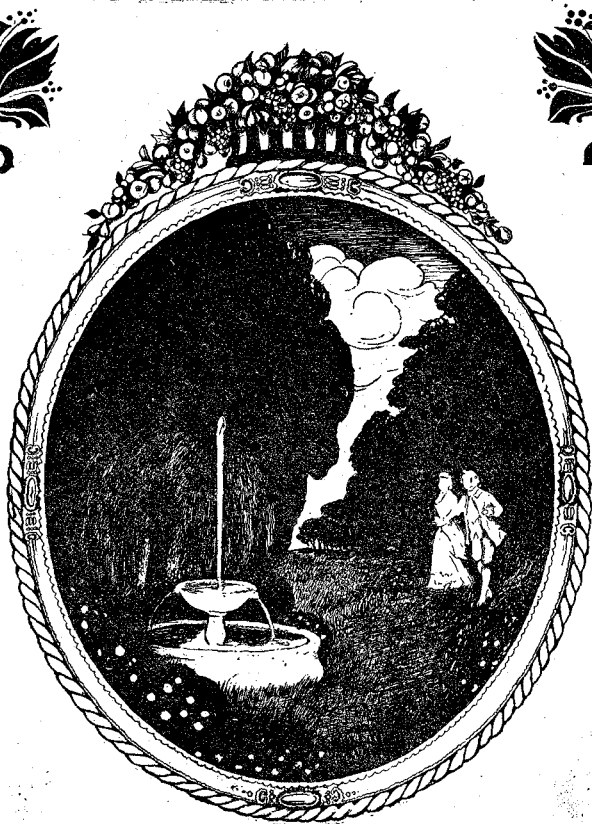
FERRÁN PALAU S. en C.

BANQUERS

Carrer d'en Clavé, 34 Telèfon 50

Granollers

REVISTA LITERARIA

M. ARMENGOL.

